

tapfid paganaid. Viimaks palusid rahu-tegemist ja tulid hulgal ristmisele. Lubasid ka kowaste ja kowaste rahu pidada. Sakslased uskusid neid. Kõik sõamehed ja ka suur hulk kaupmehed läksid jälle koin Saksa-maale. Sõpetajad ja üks ainus kauba-laem jäiwad tagasi.

Aga ni pea kui nendel enam hirmu ei olnud, wandusid nemad risti-usku jälle ära. Seda tegid nenda, et sauna läksid ja wande sõnadega ennast wiheldasid, siis läksid Wäina jõle, kus nemad teine teist weega kastasid, arwates, et nüüd ristimine olle neist ärapestud, ja et jõe wesi nende ristimist laewadega ühes merese ja Saksa-maale pidi aiama. Ri rumalad nemad siis alles olid. Teine rumaluse tunistus on se, kust selgeste woib äratunda, et nemad risti-usust palju aru weel ei olnud saanud. Üks selts, kes praegu ema arwates, ristimist oli ärapestud, leidis ühe Saksa lepi, kellel inimese pea weri nup oli. Nemad arwasid seda „Saksa Jumalaks“ ja kartsid, et Sakslased olle teda nende Maale tagasi jätnud, et tema neile wee-uputust ja karku peaks saatma. Rahwas sai koku kutsutatud nõupidamiseks, mis pidi tegema. Suure praßimise ja joodu al sai nõuks woetud selle teotaja ja kurjategija ka Saksa-maale tagasi saata. Selle tarwis said puu tülid lodja moodi koku seutud ja se nimetatud lep tema peäle kinnitatud ja Wäina jõle uiuma pandud, lootes, et tema nenda Saksa-maale lähaks.

Suures hädas olid nüüd Sakslased, sest igal